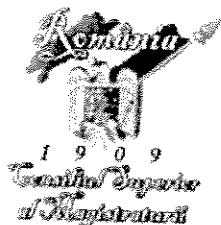

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
PLENUL

HOTĂRÂRE nr. 2142

din 10 Decembrie 2009

Cu nota înregistrată sub nr. 2769/IJ/2328/SIJ/36729/ST/2009, Inspecția Judiciară a înaintat Plenului Consiliului Superior al Magistraturii rezultatul verificărilor privind cererea de apărare a independenței și imparțialității, formulată de domnul judecător Udrea Constantin, din cadrul Curții Militare de Apel, în temeiul art. 75 din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Prin cererea formulată de domnul judecător Udrea Constantin la data de 21.09.2009 și înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 1/29755/1154/2009, acesta a solicitat ca, în temeiul art. 75 din Legea nr. 303/2004, republicată și modificată, să se stopeze ingerințele și presiunile ce se exercită asupra sa de către Inspecția Judiciară – Serviciul de Inspecție pentru Judecători, cu scopul de a-l obliga, ca judecător al cauzei, să semneze o hotărâre judecătorească redactată de alt judecător decât cel desemnat potrivit legii, hotărâre care nu corespunde unor cerințe legale minime, nu examinează susținerile motivate ale inculpatului recurent sau dă o altă interpretare motivelor de recurs decât cea indicată de partea care le-a invocat.

Domnul judecător a arătat că, în data de 03.06.2009 a participat, alături de domnul judecător Buga Cezarian (președinte) și domnul judecător Manea Gheorghe, la

judecarea recursului declarat de inculpat, în dosarul nr. 48/739/2007, pronunțând, în unanimitate, decizia nr. 19, prin care a fost admis recursul inculpatului, a fost casată decizia dată în apel, pronunțată de Tribunalul Militar Teritorial București și desființată sentința Tribunalului Iași, cu rejudecarea cauzei către prima instanță, stabilindu-se și ultimul act de procedură de la care urma să se reia judecata.

A mai arătat că a fost desemnat de președintele de complet să redacteze hotărârea, efectuându-se mențiuni în condica de ședință cu privire la acest aspect. La data de 17.06.2009 a redactat hotărârea, pe care, după ce a semnat-o, a înaintat-o celorlalți judecători, în două exemplare, spre a fi semnată.

Ulterior, a fost convocat de către președintele instanței, care a fost și președintele completului de judecată, și care i-a comunicat că, alături de celălalt membru al completului de judecată, nu va semna hotărârea, deoarece conținutul acesteia examinează și celelalte motive de recurs ale inculpatului, îndeosebi cel privind schimbarea completului de judecată la prima instanță, fără un motiv întemeiat. Domnul judecător Udrea Constantin a precizat că a învederat condițiile pe care trebuie să le îndeplinească orice hotărâre judecătorească și că a solicitat colegilor de complet să analizeze motivarea sa, care corespundea acestor condiții, susținând, totodată, că se impunea analiza tuturor motivelor de recurs încadrate juridic (cu privire la care legiuitorul a stabilit o anumită ordine de preferință) și obligativitatea examinării acestora din oficiu. A arătat că discuția s-a încheiat, însă, fără a se ajunge la vreo înțelegere.

La scurt timp a fost convocat la biroul vicepreședintelui instanței – domnul judecător Manea Gheorghe (membru al completului de judecată), care i-a solicitat să semneze un alt proiect de hotărâre al aceleiași decizii, care fusese semnat de ceilalți membri ai completului de judecată. Nu i-a fost oferită nicio explicație cu privire la modul în care s-a dispus desemnarea unui alt judecător pentru redactarea hotărârii, iar proiectul de hotărâre nu corespundea cerințelor minime prevăzute de lege, îndeosebi sub aspectul examinării tuturor cazurilor de recurs invocate de inculpat în ședință și la care s-a raliat și reprezentantul Ministerului Public.

Se mai reține că, ulterior, președintele instanței a convocat toți judecătorii prezenți la o ședință, în cadrul căreia i-a reproșat că refuză nejustificat să semneze

hotărârea, fără a expune evoluția cauzei, iar domnul judecător Manea Gheorghe l-a amenințat că va sesiza Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Justiție și Casație, întrucât ar fi alterat conținutul hotărârii judecătorești. La sugestia domnului judecător Dumbravă Aurel, președintele și vicepreședintele instanței au întocmit o adresă către Consiliul Superior al Magistraturii, în cuprinsul căreia au evidențiat aspectele descrise, comparate cu propria variantă de hotărâre, adresă ce relevă însă inexactități și inconsecvențe, precum și detalii (redate de domnul judecător), care sunt enunțate prin încălcarea secretului deliberării.

La câteva zile s-a prezentat în instanță un inspector din cadrul Inspecției Judiciare, căruia i-a dat explicațiile solicitate, iar prin nota din iulie 2009, urmare a verificărilor prealabile, domnul inspector a propus Comisiei de disciplină sancționarea sa disciplinară pentru săvârșirea abaterii prevăzută de art. 99 lit. g din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată. În această notă se arată că, și la motivare, se aplică regula majorității, conform art. 308 cod procedură penală, iar judecătorul minoritar este obligat să se alătore de părerea mai apropiată de a sa, iar dacă apar diferențe în ce privește modul de redactare, punctul comun îl constituie opinia majoritară.

Domnul judecător a arătat că aceste aspecte reprezintă o gravă confuzie, căci hotărârea a fost luată în unanimitate, astfel încât nu sunt incidente dispozițiile art. 308 alin. 2 cod procedură penală, hotărârea pe care a redactat-o respectă dispozițiile procedurale incidente în materie precum și principiile enunțate de Curtea Europeană Drepturilor Omului. Extrapolarea interpretării normelor procedurale specifice exclusiv fazei deliberării la cele privind redactarea și semnarea hotărârii adaugă la lege. Mai mult, anumite aspecte nu au fost observate de domnul inspector (cele referitoare la analizarea tuturor motivelor de recurs, la cazul de recurs prevăzut de art. 385 ind. 9 alin. 1 pct. 3 teza a II-a cod procedură penală, cu referire la nerespectarea continuității la unul din termenele date de instanța de fond), acesta a acționat ca membru al completului de judecată, prin procedeul uzitat de procurare a procesului verbal privitor la înlocuirea unui dintre membri completului, susținând o variantă de hotărâre.

Domnul judecător a arătat că valorizarea efectuată de domnul inspector a celui de-al doilea proiect de hotărâre și impunerea acestuia, pe temei că numai asupra acestui

motiv s-ar fi deliberat, reprezintă, dincolo de sfidarea legii și a propriilor regulamente, o imixtiune în actul de judecată. Fapta ce îi este imputată nu se regăsește în niciuna dintre atribuțiile prevăzute de art. 5 alin.2 din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești, iar Inspekția judiciară și-a depășit limitele competenței, întrucât verificarea aspectelor invocate în sesizare presupune analizarea pe fond a dosarului la care se face referire, iar inspekția nu se poate substitui instanței penale și nu poate obliga un judecător, sub amenințarea aplicării unei sancțiuni disciplinare, să semneze o hotărâre care nu corespunde cerințelor legale.

Domnul judecător a mai arătat că, imixtiunea directă a Inspekției Judiciare în activitatea jurisdicțională desfășurată rezultă din impunerea unui proiect de hotărâre redactat de alt judecător decât cel inițial desemnat, motivarea acelui proiect de hotărâre prin ignorarea motivelor de recurs, a normelor imperative care statuează asupra deliberării și răstălmăcirea unor expresii cu rea intenție, obligarea sa la aderarea unui proiect de hotărâre redactat cu încălcarea dreptului părții la un proces achitabil, impunerea opiniei majoritare și în faza redactării hotărârii, prin adăugare la lege, amenințarea judecătorului cu o posibilă sancțiune disciplinară, dacă nu se conformează soluției dictată de inspector. A precizat că nu va semna o hotărâre redactată cu încălcarea vădită a legii și acest refuz este justificat, astfel încât acest refuz nu poate constitui abatere disciplinară, iar incidentul ivit a condus la întreruperea cursului justiției, situație pentru care legiuitorul a prevăzut posibilitatea soluționării cazului de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Analizând cererea de apărarea reputației profesionale formulată de domnul judecător Udrea Constantin, în raport de constatările Inspekției Judiciare, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține următoarele:

La data de 9 februarie 2009, pe rolul Curții Militare de Apel a fost înregistrată cauza având ca obiect recursul formulat împotriva deciziei nr. 2/21 ianuarie 2009 a Tribunalului Militar Teritorial București, primul termen de judecare a recursului fiind stabilit la data de 25 februarie 2009, prin repartizare aleatorie la completul de judecată CR2.

La termenele de judecată, componența completului de judecată a fost asigurată de către următorii domni judecători: general de brigadă magistrat Cezarian Buga, președinte al completului de judecată - președintele instanței, colonel magistrat Gheorghe Manea - vicepreședintele instanței și colonel magistrat Constantin Udrea, componență și ordine ce fost păstrată la toate termenele de judecată, inclusiv la cel în care au avut loc dezbaterile, din data de 3 iunie 2009.

După rămânerea în pronunțare, completul de judecată a deliberat, soluția fiind pronunțată în unanimitate de către toți membrii completului, minuta fiind tehnoredactată și semnată de către aceștia. Din adnotările președintelui de instanță, cum obișnuiește să facă, pe lista de ședință, rezultă că motivul avut în vedere la pronunțarea soluției a fost: „385⁹ pct.9 – nemotivat lat.(ura) civ.(ilă)”.

Astfel, prin minuta din data de 3 iunie 2009 s-a decis admiterea recursului inculpatului, casarea deciziei din apel și a sentinței primei instanțe, dispunându-se rejudecarea cauzei de către prima instanță, stabilindu-se, totodată, că ultimul act procedural rămas valabil de la care procesul penal își reia cursul este declarația unei părți vătămate din data de 7 mai 2008.

Motivarea deciziei i-a revenit domnului judecător Constantin Udrea.

Considerentele deciziei au fost redactate inițial de către domnul judecător Constantin Udrea, la data de 17 iunie 2009, tehnoredactarea fiind efectuată la data de 18 iunie 2009, așa cum reiese din caseta deciziei motivate.

După semnarea deciziei astfel redactate de către judecătorul desemnat cu redactarea și de către grefier, decizia a fost prezentată spre semnare și celorlalți membri ai completului de judecată.

Domnul judecător Gheorghe Manea a adus la cunoștința președintelui instanței, atât în această calitate, cât și în cea de membru și președinte al completului de judecată, faptul că nu semnează decizia deoarece „în cuprinsul expunerii au fost introduse de către redactor chestiuni esențiale asupra cărora completul nu a deliberat”, făcându-se referiri la faptul că nu s-ar fi motivat separat un spor de pedeapsă, precum și că în cursul judecății s-ar fi încălcat dispozițiile art.292 alin.2 din Codul de procedură penală, prin faptul că „din cuprinsul dosarului primei instanțe nu rezultă că schimbarea completului pentru ședința de

judecată din 26 martie 2008, când a fost admisă o cerere de constituire ca parte civilă a Ministerului Apărării, s-ar fi datorat unui incident procedural”.

Observând aceste aspecte, apreciate ca fiind „neadevăruri”, i-a solicitat domnului judecător Udrea Constantin să pună de acord conținutul expozitivului cu realitatea deliberărilor, însă domnul judecător a refuzat să refacă motivarea în sensul celor real desfășurate.

Pentru acest motiv, domnul judecător Gheorghe Manea a solicitat președintelui instanței și al completului din care a făcut parte să motiveze hotărârea în strictă conformitate cu deliberările din ziua pronunțării, cerere aprobată de către domnul judecător Cezarian Buga, care, prin rezoluție, a stabilit că cele consemnate nu corespund întrutotul adevărului, fiind de acord ca domnul judecător Gheorghe Manea să redacteze decizia, înregistrându-se acest lucru în evidențe.

După redactarea noii motivări și după semnarea acesteia de către primii doi membri ai completului de judecată, domnul judecător Constantin Udrea a refuzat să o semneze, solicitându-se ca această chestiune să fie tranșată de către Consiliul Superior al Magistraturii.

Având în vedere că unul - și principalul - dintre punctele în suspensie se referea la faptul că nu a fost respectat principiul continuității la prima instanță pentru termenul de judecată din data de 26 martie 2008, s-au efectuat verificări și s-a stabilit că la Tribunalul Militar Iași există procesul-verbal nr.3 din data de 25 martie 2008, care prezintă justificat și regulamentar înlocuirea membrului completului de judecată, proces-verbal care nu era (și) la dosar, dar care a fost solicitat de către conducerea instanței pe cale administrativă.

Analizându-se dispozițiile legale ce reglementează drepturile și îndatoririle unui membru al completului de judecată, în legătură cu redactarea și semnarea unei hotărâri judecătorești emisă de un organ colegial, situația de fapt ce a rezultat în urma verificărilor efectuate, prin nota întocmită la 30.07.2009, Inspekția Judiciară a apreciat că fapta domnului judecător Udrea Constantin de a întocmi un proiect de hotărâre contrar parțial celor stabilite la deliberări, precum și refuzul de a semna hotărârea tehnoredactată și semnată de ceilalți membri ai completului de judecată, sub pretextul că se dă o interpretare greșită unui text de lege, fără a se apropia de părerea mai puțin severă ce a fost stabilită

unanim la deliberări, ceea ce determină oprirea circuitului procesual al cauzei respective, ar putea constitui indicii ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. g din Legea nr. 303/2004, modificată, sub forma refuzului nejustificat de a îndeplini o îndatorire de serviciu. Această obligație este prevăzută de art. 5 lit. f din Regulament, referitor la participarea în complete și circumstanțiată în dispozițiile art. 312 alin. 1 din codul de procedură penală cu privire la redactarea și semnarea hotărârii. S-a procedat la înaintarea notei astfel întocmite Comisiei de disciplină pentru judecători, pentru a dispune asupra celor verificate.

În acest sens s-a avut în vedere că nu este stabilită, prin dispoziții legale, o prioritate a semnării hotărârii sau faptul că, fiind semnată decizia de către un judecător, acest lucru se impune cu obligativitate celorlalți judecători, deoarece aceștia au nu numai dreptul, dar și obligația de a verifica hotărârea, ceea ce presupune că se controlează concordanța dintre motivele stabilite la deliberare (și nu după) și prezentarea lor în expozitiv.

De asemenea s-a mai apreciat că, doar în mod aparent legea procesual-penală nu reglementează situația în care apar divergențe între judecători, la motivare, atunci când rezultatul deliberării a fost unanim. Astfel, dacă din deliberare rezultă mai mult decât două păreri, judecătorul care opinează pentru soluția cea mai severă trebuie să se alăture celei mai apropiate de părerea sa, acest text de lege nereferindu-se neapărat la opinia separată (cum s-ar putea crea confuzia din simpla alăturare a textelor), atâta vreme cât opinia separată într-un complet de recurs format din trei judecători nu poate fi în opoziție decât cu majoritatea, care este formată, prin excelență, din doi judecători, astfel că mai mult de două păreri poate însemna, la recurs, doar trei păreri, dar aceasta nu este posibil la luarea hotărârii, deoarece atunci nu există majoritate, deci nici opinie separată. În aceste condiții, se pot apropia două păreri care susțin aceeași soluție, fără ca acestea să fie considerate opinie separată.

Din aceste precizări, reiese că este posibil ca la o soluție luată cu unanimitate să existe păreri diferite, însă acestea nu constituie opinii separate, în sensul legii, din moment ce legea obligă ca părerile care opinează pentru o soluție mai severă (în sens larg) să se alăture celei mai apropiate. Or, apropiat înseamnă împreună, iar nu separat. Concluzia care

s-a desprins din această analiză a fost aceea că, și la motivare, se aplică regula majorității, judecătorul aflat în minoritate cu privire la prezentarea motivelor fiind obligat să se alătore de părerea cea mai apropiată de a sa, adică de motivele cele mai apropiate, cum s-a stabilit la deliberare, nefiind permise noi deliberări cu privire la motivele care au condus deja la pronunțarea soluției, indiferent de caracterul acesteia. Adunarea părerilor și apropierea lor se impune cu atât mai mult cu cât se poate ivi o situație în care toți cei trei judecători pot avea păreri diferite cu privire la motivarea deciziei ce a fost soluționată cu unanimitate.

Prin Rezoluția Comisiei de disciplină pentru Judecători din data de 3 august 2009, s-a dispus efectuarea cercetării disciplinare față de domnul judecător Constantin Udrea, în cadrul căreia s-a comunicat domnului judecător nota privind rezultatul verificărilor prealabile și o copie a rezoluției comisiei de disciplină pentru judecători din data de 03.08.2009 și s-au efectuat verificări și cu privire la unele dintre aspectele sesizate de către domnul judecător Constantin Udrea.

Prin rezoluția Comisiei de disciplină pentru Judecători din data de 1 septembrie 2009 s-a dispus completarea cercetării disciplinare în vederea comunicării actelor de cercetare disciplinară și pentru audierea domnului judecător.

La data de 17 septembrie 2009 au fost efectuate activitățile dispuse prin rezoluție, fiindu-i prezentate domnului judecător actele dosarului, după care i-au fost puse la dispoziție documente solicitate, pe bază de proces-verbal. Totodată, domnul judecător Constantin Udrea a fost ascultat, întocmindu-se, de asemenea, proces-verbal separat, susținând totodată că va depune un memoriu mai detaliat.

De asemenea, s-a constatat că nici la data întocmirii notei, respectiv la data de 03.12. 2009, decizia în cauză nu era scăzută la mapă, nefiind semnată de către domnul judecător Constantin Udrea, deși prin hotărârea pronunțată s-a dispus casarea cu trimitere spre rejudecare. La data de 23.09.2009 s-a încheiat nota privind verificările suplimentare iar la data de 28.09.2009 a fost exercitată acțiunea disciplinară față de domnul judecător Udrea Constantin, sub aspectul abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. g din Legea nr. 303/2004, republicată și modificată.

Prin cererea din data de 21.09.2009, cu privire la care a formulat revenirea din data de 19.10.2009, domnul judecător Udrea Constantin a solicitat să se stopeze ingerințele și

presiunile ce se exercită asupra sa de către Inspekția judiciară – Serviciul de Inspekție pentru Judecători, cu scopul de a-l obliga, ca judecător al cauzei, să semneze o hotărâre judecătorească redactată de alt judecător decât cel desemnat potrivit legii, invocând ca temei de drept al cererii sale art. 75 din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată.

Conform acestui text de lege „Consiliul Superior al Magistraturii are dreptul și obligația de a apăra judecătorii și procurorii împotriva oricărui act care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea ori ar crea suspiciuni cu privire la acestea. Judecătorii sau procurorii care consideră că independența și imparțialitatea le sunt afectate în orice mod prin acte de imixtiune în activitatea profesională se pot adresa Consiliului Superior al Magistraturii, pentru a dispune măsurile necesare, conform legii.” Având în vedere că se invocă ingerințele și presiunea exercitată asupra sa cu scopul de a efectua un act specific activității de judecător, deci încălcarea independenței și a imparțialității, Plenul apreciază că cererea formulată de domnul judecător are caracterul unei cereri de apărare a independenței și imparțialității. În cuprinsul precizărilor făcute la data de 03.11.2009, cu ocazia ascultării, domnul judecător face referire la aceleași fapte (actele de imixtiune în activitate de judecată efectuate de inspekția judiciară și la atributul exclusiv al judecătorului în ce privește motivarea, verificarea și semnarea hotărârii) și la același temei de drept.

În conformitate cu prevederile art. 2 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată, judecătorii sunt independenți, se supun numai legii și trebuie să fie imparțiali.

Potrivit înțelegerii generale a noțiunii, independența este „situația unei persoane care judecă lucrurile și acționează în mod independent, neinfluențată de alții”. Independența magistraților nu constituie doar o garanție a statului pentru înfăptuirea justiției, ci, în egală măsură, un drept și o obligație a magistraților. Independența este privită ca „atribut al funcției care îi permite judecătorului să acționeze în realizarea actului juridic și, mai ales, să decidă, doar în baza legii și a propriei conștiințe, fără nicio subordonare sau influență”.

Independența judecătorului și supunerea lui numai legii, ca principiu constituțional de organizare și funcționare a justiției, impune ca în soluționarea cauzelor, judecătorul să nu poată primi nici un fel de ordine, sugestii, soluții, indicații sau alte asemenea impulsuri

privind soluția pe care trebuie să o dea, fie că aceste intervenții ar veni din interiorul ori din exteriorul sistemului jurisdicțional. De aceea, independența judiciară presupune nu doar independența sistemului, ca instituție, față de celelalte puteri, ci și independența judecătorilor unul față de celălalt, întrucât independența necesită și protejarea în raport de influențele improprii care pot proveni, în unele situații, din acțiunile sau atitudinile altor judecători.

Astfel cum a fost analizată, prin raportare la factorii de presiune ce o pot influența, independența a fost definită ca fiind capacitatea magistratului de a decide măsuri, conform legii, fără nicio intervenție (influență) externă, capacitatea de a conștientiza factorii externi ce influențează sau creează aparența unei influențe, precum și capacitatea de a respinge factorii de natură externă ce influențează sau creează aparența unei influențe.

Potrivit înțelegerii generale a noțiunii, imparțialitatea este „calitatea de a fi imparțial; nepărtinire, obiectivitate”. A fi imparțial înseamnă „a fi capabil de a face o apreciere justă și obiectivă”. Raportând conceptul de imparțialitate la sistemul judiciar, în literatura juridică se susține că imparțialitatea se referă la starea de spirit sau atitudinea instanței în raport cu problemele și părțile dintr-un anumit caz. Termenul de imparțialitate se referă la absența părtinirii reale sau doar percepute.

Independența judecătorilor este o condiție obligatorie pentru existența statului de drept și garanția fundamentală a unui proces echitabil. Această independență nu este însă o prerogativă sau un privilegiu în propriul interes al judecătorilor, ci în interesul statului de drept și al celor care caută și doresc înfăptuirea justiției. Independența îi este conferită magistratului în mod exclusiv pentru protecția drepturilor persoanelor care speră în a li se face dreptate și constă în responsabilitatea judecătorului de a convinge nu prin forța principiului autorității ci a argumentelor raționale, temeinice constituind astfel un mijloc de a asigura și păstra încrederea publicului în sistemul judiciar.

Independența este structurată în mai multe elemente componente fiind privită ca un drept a cetățeanului. Astfel, independența trebuie să existe în raport cu societatea în general și cu părțile în litigiu. Independența puterii judecătorești nu este doar de sistem ci și individuală a fiecărui judecător care o compune. În cazul în care judecătorul nu-și îndeplinește corespunzător funcțiunile, stabilirea responsabilității trebuie să se facă de către

organe competente special însărcinate cu aplicarea sancțiunilor și măsurilor disciplinare, judecătorul în cauză trebuind a beneficia de toate garanțiile unei proceduri echitabile stabilite în acest sens.

Judecătorul individual trebuie să beneficieze de libertate neîngrădită pentru a soluționa cauza imparțial potrivit conștiinței lui și modului în care interpretează faptele și legile incidente, nefiind obligat să informeze asupra obiectului unei cauze nicio persoană din afara sistemului judiciar, activitatea judecătorului nu este însă exceptată de la orice formă de verificare, aceasta trebuie însă efectuată de organe competente, în cadrul unei proceduri echitabile, fără ca aceasta să poată privi obiectul sau corectitudinea hotărârilor pronunțate.

Cât privește actele invocate de domnul judecător Udrea Constantin, ca reprezentând o imixtiune în activitatea de judecată – impunerea unui proiect de hotărâre redactat de alt judecător decât cel inițial desemnat, motivarea acelui proiect de hotărâre prin ignorarea motivelor de recurs, a normelor imperative care statuează asupra deliberării și răstălmăcirea unor expresii cu rea intenție, obligarea sa la aderarea unui proiect de hotărâre redactat cu încălcarea dreptului părții la un proces echitabil, impunerea opiniei majoritare și în faza redactării hotărârii, prin adăugare la lege, amenințarea cu o posibilă sancțiune disciplinară, dacă nu se conformează soluției dictată de inspector – Plenul constată că președintele Curții Militare de Apel a sesizat Inspekția judiciară, conform competenței stabilite de art. 45 ind. 1 din Legea nr. 317/2004, modificată, cu modificările și completările ulterioare.

Aspectul privind legala sesizare a inspekției judiciare a fost analizat de Comisia de disciplină, precum și de Secția pentru Judecători, apreciindu-se că aceasta a fost făcută în cadrul legal anterior evocat.

Conform art. 46, în vederea exercitării acțiunii disciplinare este obligatorie efectuarea cercetării disciplinare, care se dispune potrivit art. 45 alin. (2), în termen de maximum 10 zile de la data sesizării. Cercetarea disciplinară se efectuează de inspectorii din cadrul Serviciului de inspekție judiciară pentru judecători, respectiv din cadrul Serviciului de inspekție judiciară pentru procurori. În cadrul cercetării disciplinare se stabilesc faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite, precum și orice

alte date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției. Ascultarea celui în cauză și verificarea apărărilor judecătorului sau procurorului cercetat sunt obligatorii. Refuzul judecătorului sau procurorului cercetat de a face declarații sau de a se prezenta la cercetări se constată prin proces-verbal și nu împiedică încheierea cercetării. Judecătorul sau procurorul cercetat are dreptul să cunoască toate actele cercetării și să solicite probe în apărare. Cercetarea disciplinară se desfășoară cu respectarea dispozițiilor legale referitoare la informațiile clasificate și la protecția datelor cu caracter personal. Cercetarea prealabilă se efectuează în termen de 30 de zile de la data dispunerii acesteia, cu excepția situației în care intervine suspendarea. Comisia de disciplină poate dispune prelungirea termenului, cu cel mult 30 de zile, dacă există motive întemeiate care justifică această măsură. În cazul în care, înainte de sesizarea secției, comisia de disciplină constată că sunt necesare verificări suplimentare, solicită completarea cercetării disciplinare. Rezultatul verificărilor suplimentare este înaintat comisiei de disciplină în cel mult 30 de zile de la data la care s-a dispus completarea verificărilor. În termen de 20 de zile de la primirea rezultatului cercetării disciplinare sau, după caz, a rezultatului verificărilor suplimentare, comisia de disciplină, în cazul în care consideră că se justifică. Acțiunea disciplinară poate fi exercitată în termenul de prescripție de cel mult un an de la data la care fapta a fost cunoscută. Conform 47 în procedura disciplinară în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, citarea judecătorului sau procurorului împotriva căruia se exercită acțiunea disciplinară este obligatorie. Judecătorul sau procurorul poate fi reprezentat de un alt judecător ori procuror sau poate fi asistat ori reprezentat de un avocat. Judecătorul sau procurorul și, după caz, reprezentantul ori avocatul său au dreptul să ia cunoștință de toate actele dosarului și pot solicita administrarea de probe în apărare. Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul în care constată că sesizarea este întemeiată, aplică una dintre sancțiunile disciplinare prevăzute de lege, în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de judecător sau procuror și cu circumstanțele personale ale acestuia.

Plenul apreciază că verificările prealabile și cercetarea disciplinară (în procedura derulată împotriva domnului judecător Udrea Constantin) s-au făcut cu respectarea

dispozițiilor legale ce reglementează activitatea inspecției judiciare, legalitatea actelor efectuate fiind analizată atât de Comisia de disciplină, cât și de Secția pentru judecători.

Pornindu-se de la aspectele sesizate în adresa președintelui Curții de Apel Militare s-au efectuat verificări prealabile, concluzia acestor verificări, argumentată în fapt și în drept, expusă în nota întocmită de inspectorul ce a realizat aceste verificări, fiind în sensul că, fapta de a întocmi un proiect de hotărâre contrar parțial celor stabilite la deliberări și de a nu semna hotărârea judecătorească tehnoredactată și semnată de ceilalți doi membri ai completului de judecată, sub un motiv suplimentar, neavut în vedere la deliberări, cu consecința temporizării ciclului procesual al cauzei, ar putea constitui indicii ale abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. g din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată, sub forma concretă de refuz nejustificat de a îndeplini o îndatorire de serviciu, impunându-se sesizarea comisiei de disciplină.

Comisia a dispus cercetarea disciplinară a domnului judecător, exercitarea acțiunii disciplinare, iar prin hotărârea pronunțată la 18.11.2009 de Secției pentru Judecători, în dosarul nr. 28/J/2009, s-a procedat la sancționarea disciplinară a domnului judecător.

Prin raportare la cele anterior expuse Plenul constată că nu se poate reține că, prin actele efectuate în cadrul verificărilor prealabile și cercetării disciplinare s-a adus atingere independenței și imparțialității domnului judecător, această activitatea desfășurându-se în limitele impuse de normele legale anterior evocate.

Sesizarea inspecției și declanșarea procedurii de verificare a intervenit după data pronunțării soluției în recurs. Astfel, prin minuta din data de 3 iunie 2009 s-a decis admiterea recursului inculpatului, casarea deciziei din apel și a sentinței primei instanțe, dispunându-se rejudecarea cauzei de către prima instanță, stabilindu-se, totodată, că ultimul act procedural rămas valabil de la care procesul penal își reia cursul este declarația unei părți vătămate din data de 7 mai 2008.

La acest moment instanța s-a dezinvestit de soluționarea cauzei, în urma deliberării, stabilindu-se, în unanimitate, soluția în recursul cu care instanța a fost anterior investită. Adoptându-se, în unanimitate, o soluție în cauză, rezultă că, la momentul deliberării judecătorii completului colegial au ajuns la un consens al argumentelor, de fapt și de drept, în susținerea respectivei soluții, motivarea hotărârii nemaiputând modifica în

vreun fel soluția adoptată, aceasta trebuind să cuprindă argumentele avute în vedere la adoptarea hotărârii (fără a se înțelege prin aceasta că motivarea unei hotărâri reprezintă o încălcare a secretului deliberării, fiind stabilit în mod expres de lege că motivele ce fundamentează o soluție trebuie să facă parte din expozitiv).

Plenul nu poate aprecia că activitatea Inspecției Judiciare, care a fost sesizată la data 8 iulie 2009, a putut influența în vreun fel judecătoria în adoptarea soluției dată în cauză, interferând în actul de judecată, instanța dezinvestindu-se, așa cum am precizat și anterior, la data pronunțării hotărârii. Aspectul verificat de inspecție a privit împrejurarea că hotărârea astfel pronunțată nu a fost semnată de unul dintre judecători, pentru a se stabili dacă refuzul de a semna hotărârea este unul justificat. Aceste verificări au implicat, prin natura aspectelor semnalate, analizarea argumentelor oferite de domnul judecător Udrea, pe de o parte și, pe de alta, analizarea argumentelor celorlalți membri ai completului de judecată. Aceasta nu a însemnat că s-a exercitat o imixtiune în activitatea de judecată, atribut exclusiv al judecătorului cauzei, în sensul de a i se impune acestuia semnarea unui anume proiect de hotărâre, hotărârea (motivarea acesteia) trebuind să reflecte fidel argumentele asupra cărora completul a statuat în urma deliberării.

Verificările au vizat, în esență, așa cum am precizat și anterior, lămurirea aspectului dacă, refuzul de a semna este unul justificat sau nu, concluzie în funcție de care se putea aprecia dacă respectiva conduită poate întruni elementele abaterii disciplinare. Nu rezultă că, în cursul verificărilor prealabile și cercetării disciplinare, prin actele efectuate de către inspectori, s-a încercat impunerea unei anumite soluții cu privire la situația sesizată, iar faptul că s-a apreciat că, respectiva faptă, întrunește elementele unei abateri disciplinare reprezintă concluzia formulată în urma parcurgerii unei proceduri legale. Exprimarea unui punct de vedere de către inspector, în sensul că, și la pronunțare ar trebui să se aplice regula majorității de la deliberare, nu poate constitui o imixtiune în actul de judecată, aceasta reprezentând o opinie juridică, prezentată în cuprinsul notei înaintată comisiei, supusă controlului exercitat de Comisia de disciplină și de Secția pentru judecători.

Cadrul instituit de art. 97 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată și de art. 45 ind. 1 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată și modificată, nu face

referire la stadiul procesual în care se pot efectua verificările aspectelor semnalate de persoanele interesate sau cu privire la care Inspekția s-a sesizat din oficiu, impunând drept limită a verificărilor legalitatea și temeinicia hotărârilor („Exercitarea acestui drept nu poate însă pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac”), astfel încât aceste verificări pot fi efectuate în orice stadiu procesual s-ar afla un dosar.

Față de aceste aspecte Plenul apreciază ca neîntemeiată cererea de apărare a independenței și imparțialității profesionale formulată de domnul judecător Udrea Constantin.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți,

PLENUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII HOTĂRĂȘTE

Art. 1 - Respinge cererea de apărare a reputației profesionale formulată de domnul UDREA CONSTANTIN, judecător în cadrul Curții Militare de Apel.

Art. 2 – Prezenta hotărâre se comunică Inspekției Judiciare, în vederea luării măsurilor legale.

Dată în București, la data de 10 Decembrie 2009

Președinte,
Judecător Viorica Virgil ANDREIEȘ

